

на него недовърчиво, и когато то станало неизбежно, последната безуспешно се опитала да го съгласи съ старото езичество.

§ 43.

Христианство.

Словѣнитѣ и прабългаритѣ съ настаняването си въ съседство съ византийската империя и съ стѣпването въ политически сношения съ нея сжщеврѣменно се изложили на влиянието на старата римо-византийска култура и заедно съ това и на христианството, което съ необикновена бързина се разпространявало между европейскитѣ народи. Словѣнитѣ по всѣка вѣроятност съ христианството се запознали, още когато живѣли въ днешна Ромжния и прѣди да прѣминатъ и се настанятъ на лѣвия брѣгъ на р. Дунавъ. Колкото пѣкъ се касае за прабългаритѣ, твърди се, че тѣ още когато обитавали въ старото си отечество, на сѣверо-западъ отъ Черно море, били въ много приятелски сношения съ византийскитѣ императори и въ началото на VII вѣкъ владѣтелитѣ имъ Орканъ и Кубратъ били християни.²³⁵ Обаче съ прѣкъсване на приятелството угаснало и христианството. Българскитѣ словѣни въ новото си отечество отсамъ Дунава се настанили между и посрѣдъ старитѣ балкански жители, които не били съвсѣмъ изчезнали. Римскитѣ колонисти и ромжнизираниитѣ тракийци били разпрѣснати по цѣлия Балкански полуостровъ. Гърцитѣ прѣимуществено обитавали въ крайбрѣжията, обаче тѣ имали силни колонии и въ вжтрѣшността. Всички тѣзи народи, когато словѣнитѣ се настанили между тѣхъ, били

²³⁵ Златарски В. Н. Нови извѣстия и пр. Мсб. XI, 158.

„ Баласчевъ Г. Бѣлжски, 17.